UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

S. Augustinus, Episcopus in Africa Hipponensis, Veritatis Evangelico-Catholicæ In Potioribus Fidei Controversiis Testis Et Confessor, Contra Bellarminum Et Alios Scriptores Papæos, antiquos pariter & ...

Reiser, Anton

Francofvrti, 1678

Lib. III. cap. 17. de Gogo & Magogo

urn:nbn:de:hbz:466:1-72506

Visual Library

ita clarè prævideri poterant, omnibus circumstantiis quasi in Centro concurrentibus, Lux Experientiæ tanquam omnium rerum magistræ, quasi in Mensâ Solis ob oculos ponat, modo ne iis datâ quasi operâ clausis in mero meridie velimus cœcutire, præprimis cùm Bellarminus vi Veritatis ductus agnoverit, *dici & suo quidem judicio melius posse, per Meretricem in Apocalypsi Iohannea descriptam intelligi Romam*, ita exponente Tertulliano & Hieronymo, *neque solùm Ethnicam, sed & Christianam*, quod ultimum tamen ex superabundanti tantum & ex insolitâ liberalitate largitur.

CAPVT DECIMVM SEPTIMUM,
De
Gog & Magog,

INter decem diversas de Gog & Magog opiniones penultimam Bellarminus recensет Augustini, qui per Gog intelligit Diabolum, per Magog autem Antichristi exercitum ex totius orbis nationibus collectum. Hanc Sententiam etsi Bellarminus censet esse sine dubio verissimam & ideò amplectendam, *tum quatenus refert Gogum & Magogum ad Antichristi tempora, tum quia Eum sequuntur omnes Catholici Authores in Apocalypsin scribentes*, ut Arethas, Primasius, Beda, Haymo, Rupertus Tuitiensis, Richardus, Anshelmus, *& alii; tum etiam, quod omnia, quæ ab Ezechiele de Gogo & Magogo dicuntur, Antichristo rectissimè conveniant*; attamen quatenus per Gogum intelligit diabolum, *eam non dicit veram*, adeòque decimam insuper adjicit Sententiam, hæc tria exponentem, *primum* Prælium Gog & Magog esse prælium Antichristi contra Ecclesiam; *Secundum*, quod admodum probabile esse putat, per Gog ipsum significari Antichristum, per Magog verò Exercitum ejus, cum Ezechiel perpetuò Gog vocet principem & Magog terram sive Nationem; *Tertium*, quod itidem statuit probabile, Gog dici à Magog, non è converso, ita ut Antichristus dicatur Gog, quia est princeps gentis, quæ dicitur Magog, ipsum verò Antichristi exercitum dici Magog à gente Scythicâ, non quod constet ex Scythis, quos Judæi esse fingunt ultra Caucasum & mare Caspium, sed quod magna pars illius constet ex barbaris è Scythiâ oriundis, ut Turcis, Tartaris & cæteris, vel, quod adhuc probabilius existimat, quia Exercitus sit immanis valdè & crudelis, cùm quos dicere velimus sævos, vocemus Scythas. Quidquid sit de Augustini sententia, à Bellarmino partim adprobatâ, partim reprobatâ, utpote in quâ vel defendendâ vel refutandâ omnis orthodoxiæ Salus vel doctrinæ de Antichristo aliundè satis manifesta Veritas sita non est, inprimis, quia tot aliæ & multùm inter se distantes Interpretum & Ecclesiæ Doctorum Sententiæ de Gogo & Magogo reperiantur, nec dùm hodie res sit in liquido; nihilo tamen minus non Bellarminus solùm, sed & alii ex numero Interpretum Papæorum ante & post Bellarminum eâdem usi libertate, quid in hâc Augustini Sententiâ videatur posse desiderari, sine omni læsæ authoritatis suspicione aut metu, apertissimè indicârunt. Ante Bellarminum *Serranus*, Doctor Complutensis, *Ariæ Montani* Præceptor, ad Ezechielis de Gog & Magog Oraculum, contra hanc Augustini opinionem sequentia notavit: *Cùm in Sacris Literis nomen Gog viri esse legatur, cur gentem ab hoc descendentem sui capitis nomen retinere non dicemus? Igitur etsi verum sit, quod Augustinus adserit,* 1. Chron. 6. v. 4. *nomen esse impositum Sathanæ, non tamen obstat, quin nomen sit alicujus Regis, alicui genti Aquilonari præfecti, præcipuè cum dicat Scriptura, ab Aquilone pandetur omne malum;* Hierem. 7. *quandoquidem non solùm de Exercitu Babylonico, sed de omni alio, qui Ecclesiam Dei infectabitur, & quem ille Chaldæus significavit, intelligendum sit.* Post Bellarminum *Sanctius*, itidem Complutensis Doctor, de eâdem Augustini opinione, quam ex parte etiam *Hieronymi*, & post *Tyconii*, *Ansberti*, *Prosperi Aquitanici*, & novissime *Galatini*, præter supra citatos esse dicit, hoc observavit: *Hæc sententia non valdè congruit cum verbis Prophetæ Ezechielis, totoque capite, in quo multa occurrunt, quæ historicum aliquid & singulare sonant, ut promtum est legenti. Neq; enim, si de omnibus universè, qui Ecclesiam aut Pietatem oppugnant, esset hoc Vaticinium, certus designaretur locus, ubi Gog regnaret, & unde armatas in Ecclesiam acies inveheret; neq; tam disertis gentes notarentur nominibus, ex quibus inimicus ille Exercitus est conflatus.* Aliorum ab hoc Sancto Doctore in hujus Oraculi sensu dissentientium verba adducere supersedeo, ne contra augustissimum hunc Patrem optimè meritũ de Ecclesiâ verè Catholica & orthodoxa Veritate hostilem Exercitum videar cõflare, cùm ex Instituti ratione potius contra minus sinceras & utplurimũ contortas à Bellarmino adlegationes Testimoniorum ex Ejus Scriptis desumtorũ vindicandus veniat. vid. D. Dannh. Antichr. p. 227.

Satis

Satis autem hoc esse potest ad id demonstrandum, quod sub initium hujus de Antichristo Tractationis in antecessum moneri debuit, Augustinum & cæteros antiquiores Ecclesiæ Doctores in explicandis obscurioribus Vaticiniis, quæ communiter ad Antichristum hodie referuntur, ipsis Scriptoribus Papæis testibus, rem non ita semper acu tetigisse, ut non posterioribus Seculis aliquid fecerint reliqui, nimirum ex ipsâ Vaticiniorum impletione oculatioribus, quod ipsi sine dubio candidè agnoscerent, si ad mortales reditus ipsis pateret, diemque à die, priorem à posteriori, Seculum à Seculo, præteritum à præsenti posse uberius informari in semetipsis experirentur, nunc quam antehàc doctiores. Nunc ut ex superabundanti adhuc aliquid addam, quod ad hoc Ezechielis de Gog & Magog Oraculum pertinere videtur, cùm id ob gestum ante aliquot Annos Bellum Hungarico-Muhamedicum multis in ore & pennâ fuerit, sed plerisque sine sensu & intellectu ejus legitimo; ante omnia notari meretur *Theodoreti* observatio, ad eò faciliorem hujus oraculi Explicationem percipiendam præmonentis, *eos, qui pro tempore fuerunt Ecclesiæ Doctores, post reditum populi Iudaici è Babylone has gentes, quarum in descriptione Gogi & Magogi Propheta nominatim & in specie meminit, cum Exercitu in Iudæam profectas esse, dicere, & cum Prophetiâ consentire Interpretationem.* Hanc ubi per partes deduxit, pro confirmatione addidit: *Ego non solùm Iudæorum, sed etiam aliquorum, qui Christianum obtinent nomen, sed Iudaicas attendunt fabulas, inscitiam miror, qui Gogi & Magogi invasionem non factam adserunt, sed futuram expectant; quos intellexisse oportuit, primò, hanc Prophetiam cum revocatione populi Iudaici è Babylone conjunctam fuisse, deindè, per hæc dixisse gentes DEI potentiam cognituras.* Bochartus quidem, postquam multa ad hujus Vaticinii illustrationem rara & egregia ex variis collegit Authoribus, apertè & ingenuè fatetur, *ex Historiis vix posse colligi, quando hæc impleta fuerint, quæ de Excidio gentium Gog & Magog hic habentur.* Sed aliis res hæc non adeò difficilis est visa, ut non potuerit extricari. Inde ex Evangelicis Doctoribus inprimis *David Chytræus*, non sine Elogio ob meritа in rem Ecclesiæ publicam nominandus, cum aliis quibusdam per Gogum & Magogum intelligit Seleucidas, impletamque vult hanc Ezechielis Prophetiam sub Veteri adhuc Testamento, & quidem tempore Maccabæorum; neque unam esse credit Ezechielis & Apocalypseos Johannæ de Gog & Magog prædictionem, sed adludi tantum putat in posteriori ad priorem ante Adventum Christi adhuc impletam, his rationibus hanc confirmans Sententiam, *primò*, quia Ezechiel Propheta Judæos in Babylone captivos adloquitur, eisque restitutionem promittit, & hâc occasione novas pariter prænuntiat calamitates, Judæis reducibus expectandas, cum hostium internecione. *Deindè*, quia pollicetur spiritualem quoque populi instaurationem per adventum & Beneficia Messiæ brevi in Carne exhibendi; ubi, quia de impletione primi & tertii constat, de impletione etiam medii dubitare nefas esse. An hæ rationes id evincant, quod evincere debent, hic non disputo; illud, saltem salvâ aliter sentientium authoritate & bonâ eorum cum veniâ, sine cujusquam præjudicio dicere liceat, hanc *Chytræi*, *Quistorpii*, & quem primo sistere debebam loco, *Theodoreti* Sententiam non adeò improbabilem videri, si omnia ritè expendantur, quæ hic quam-maximè sunt necessaria; quod si in aliis etiam ex Veteri Testamento oraculis ad sensum & mentem Ejus, qui per Prophetas est locutus, absq; Authoritatis humanæ respectu, quamvis & sine novitatis suspectæ pruritu, intelligendis & explicandis ex debito observaretur, neque Spiritus prophetici jugo in Ecclesiâ, non Libertinismi phantastici, sed libertatis Evangelicæ privilegio per Christum ornatâ quam-maximè intolerabili per vim subderentur & subjicerentur, nullum planè est dubium, quin majori luce in non paucis adhuc valdè obscuris DEI suam de hominibus voluntatem non sub modio occultantis gratiâ gauderemus, omnibus Adversariorum de S. Literarum inprimis Propheticarum obscuritate gravaminibus satis facili operâ facturi, id quod hâc occasione non præter rem fortè moneri potuit & debuit. Illud tandem subjicio, esse etiam ex Evangelicis Doctoribus, qui hujus Oraculi Ezechielis eventum non expectari quidem amplius debere existimant, statuentes illud jam impletum, sed non ante, verùm post Christi adventum, & quidem ante sex hæc secula, ubi Duce *Gottfrido Lotharingo* Urbs Hierosolymorum occupata & per integrum ferè Seculum à Christianis possessa fuit, innumeris Turcarum & Saracenorum cæsis, & reliquiis eorum in Ægyptum profugis; de quâ tamen Sententiâ aliorum judicia audire, quam meum interponere malo, à Vaticiniorum obscuritatibus, quæ plerisque videntur vel potius non videntur, ad aliorum S. Scripturæ Oraculorum claritatem bono cum DEO & Augustino duce me cõvertens. Quæ enim Bellarminus in sequentibus libri

Geogr. S. lib. III. Pag. 218. vid. D. Cluver. ad Apoc. c. 20. conf. D. Quist. ad Ezech. c. 38. adde Hülsem. Theol. Iud p. 512 & Alcasar. Tom II. pag. 272.

vid. D. Müller. Rabbin. p. 928.

hujus

hujus tertii capitibus hinc inde ex Augustino adduxit, quia in sedibus propriis infra recurrunt, hic intacta manent & reservata ad suum quodque locum, ne fastidiosâ repetitione præscripta brevitas transiliatur, Lectorisque animus justo amplius gravetur.

LIBRI QVARTI, DE POTESTATE ROMANI PONTIFICIS SPIRITUALI,

CAPUT TERTIUM ET SEPTIMUM,

De

Judicio Ejus Infallibili.

PRætermissio enim Capite primo tanquam proœmiali ad secuturam Tractationem, secundo etiam, utpote diversas quatuor de hâc Quæstione Sententias Authorum non unius generis recensente, sine tamen Augustini & aliorum in Antiquitate Ecclesiasticâ Doctorum mentione, quod prolixè & singulari ad *Christophorum Favvæum*, Parisiensem Theologum Epistolâ examinavit laudatus supra & mox iterum laudandus Sorbonista *Launojus*; prætermisso, inquam, utroque hoc capite, rectà *tertium* adgredimur, non semel sed iteratâ tertiùm vice *Augustini* malè à Bellarmino habiti vindicias requirens. Tom. III. Epist. ult. Sistit in eo ad opinionem de Judicio Pontificis infallibili explicandam & confirmandam Bellarminus hanc Propositionem: *Summus Pontifex, cum totam docet Ecclesiam, in his, quæ ad Fidem pertinent, nullo errare potest casu.* In hujus Propositionis examine non urgebo prolixius, quod tamen non planè nullius est momenti, Bellarminum insidiosè *totam*, omissis particularibus, nominâsse *Ecclesiam*, ut eò facilius evaderet, erroresque in specie commissos hâc ratione eò promtius defendere posset, quod in sequentibus ab Eo factum est capitibus. Ad ipsam verò dictæ Propositionis confirmationem respicientes, tribus eam Oraculis ex ore Christi protectis fulciri videmus, tanquam fundamento immobili. Videamus, quo jure fulcimentum hoc nobilissimum domui tam ruinosæ substituerit Architectus, artis, quam profitetur, si quisquam, omninò ignarus. *Primum* iis nititur verbis, quibus Petrum facere certum voluit Christus, *quod pro Eo oraverit, ut non deficiat Fides Ejus.* Eadem quoque supra citavit Bellarminus, ubi prærogativas Petri adduxit, addens, *Dominum clarissimè iis ostendisse, Petrum fore principem & caput fratrum suorum, sic enim exponere Græcos & Latinos*, adlegatis tamen Theophylacti solùm & Leonis Magni testimoniis contentus. Hic autem ingenuè fatetur, *tribus hunc locum modis exponi solere. Primam expositionem esse quorundam Parisiensium*, quorum duos tantum supra in Secundæ Opinionis explicatione nominavit Bellarminus, *Gersonem* videlicet & *Almainum*, quibus tamen plures adjunxit *Launojus* loco proximè citato, notanter ibidem monens, *esse alios etiam natione Germanos, Gallos, Hispanos, Scotos, quorum sit eadem mens, Sententia & conspiratio ad defendendam hanc Ecclesiæ*, quam dicit, *Romanæ traditionem*, quos pro more testimonium dicentes longâ serie adduxit. pag. 50. seqq. Horum de hâc promissione Petro factâ Sententiam esse dicit Bellarminus, *quod Dominus hic oraverit pro Ecclesiâ universali, sive pro Petro, ut Ecclesiæ totius figuram gerente.* Et hanc expositionem juxta mentem Expositorum intellectam Bellarminus dicit esse falsam, ob rationes hic non examinandas. *Secundam Expositionem esse quorundam hoc tempore viventium & docentium, Dominum orasse hoc loco pro Perseverantiâ solius Petri in gratiâ Dei usque ad finem.* Huic etiam Expositioni aliqua opponit, alibi melius, quam hic ex Instituti ratione ponderanda. *Tertiam* subjungit Sententiam Bellarminus, quam dicit veram, *quod nimirum Dominus duo privilegia Petro impetraverit. Unum, ut Ipse nunquam posset veram amittere Fidem, quantumvis tentaretur à Diabolo; alterum, ut Ipse tanquam Pontifex non posset unquam dicere aliquid contra Fidem, sive, ut in Sede Ejus nunquam inveniretur, qui doceret contra veram Fidem.* Quem verò ad modum Bellarminus de posteriori hoc Privilegio audenter pronuntiat, *illud sine dubio manasse ad posteros sive Successores*, iis tamen munitus testimoniis, quæ fortiter Bellarmino utplurimum minus sincerè agenti ereptum ivit laudatissimus Sorbonista *Launojus*, peculiari ad Jacobum Bevilaquam,